

Arrest

nr. 202 430 van 16 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 april 2017 met referentienummer 69159.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 19 juli 2008 België is binnengekomen, diende op 22 juli 2008 een asielaanvraag in.

Op 24 november 2008 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 18 februari 2009, nr. X). Het cassatieberoep dat werd ingediend tegen het arrest werd door de Raad van State verworpen (RvS 13 oktober 2010, nr. X).

1.2. Op 11 augustus 2010 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 26 oktober 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep stelde de Raad de afstand van het geding vast (RvV 24 februari 2011, nr. X).

1.3. Bij aangetekende brief van 10 december 2013 nodigde de commissaris-generaal verzoeker uit omwille van een nieuw element in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus. Op 10 januari 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing dat verzoeker zijn subsidiaire beschermingsstatus kan behouden.

1.4. Bij aangetekende brieven van 9 december 2016 en 23 januari 2017 nodigde de commissaris-generaal verzoeker uit omwille van terugkeer naar Afghanistan.

1.5. Op 15 maart 2017 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 11/08/2010
Overdracht CGVS: 26/08/2010*

In het kader van een onderzoek van een nieuw element in uw dossier organiseerde het Commissariaat-generaal op 13 februari 2017 van 9.25 uur tot 11.10 uur een gehoor. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Zakhel in de provincie Kunduz afkomstig te zijn. U studeerde enkele jaren in Quetta, Pakistan.

U verklaarde dat u Afghanistan diende te verlaten omdat u problemen kende met een zekere H.O. U kwam op 18 juli 2008 in België aan en vroeg vier dagen later voor de eerste keer asiel aan. Op 24 november 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 23181 van 18 februari 2009. De asielinstanties kwamen onder meer tot de conclusie dat uw asielrelaas niet geloofwaardig was.

Op 11 augustus 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U vroeg toen louter het subsidiaire beschermingsstatuut. Op 26 oktober 2010 kende het CGVS u de subsidiaire bescherming toe.

Uit informatie die door de Dienst Vreemdelingenzaken aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, blijkt dat u in het bezit bent van een Afghaans paspoort afgeleverd op 11 februari 2015. Na onderzoek van dit paspoort is gebleken dat u van 14 februari 2015 tot 24 november 2015 in Afghanistan verbleven heeft.

Op 5 januari 2017 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de DVZ waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken daar er nieuwe elementen aangaande uw subsidiaire beschermingsstatus aan het licht zijn gekomen.

Op 13 februari 2017 werd u opgeroepen om deze nieuwe elementen mondeling te komen toelichten op het CGVS.

U verklaart dat u naar Afghanistan terugkeerde en uw familie in Kunduz ging bezoeken. In september 2015 was u in de stad toen de Taliban Kunduz innamen. Vijf dagen later bent u met uw familie naar Kabul gegaan. Jullie hebben daar nog een tweede huis. U voegt er aan toe dat u tot uw derde of vierde levensjaar in Kabul woonde alvorens naar Kunduz te verhuizen. Jullie bleven ongeveer anderhalve maand in Kabul. Vervolgens zijn jullie naar Kunduz teruggekeerd. Na een verblijf van negen maanden in Afghanistan bent u dan naar België teruggekeerd.

U verklaart dat u om velerlei redenen de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden. U bent hier al negen jaar en heeft twee handelszaken. U heeft ook een Belgische zoon die uw naam draagt. Bovendien is de algemene situatie in Afghanistan slecht. U verwijst naar het feit dat de Taliban Kunduz veroverden en zegt dat ook Kabul niet veilig is.

Ter staving van uw verklaringen legt u een nieuw Afghaans paspoort (zonder in- of uitreisstempels) en uw Belgische verblijfskaart neer. Voorts toont u enkele foto's op uw telefoon die bevestigen dat u in Kabul en Kunduz was.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 26 oktober 2010 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden overgegaan tot de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat tijdens de behandeling van uw asielaanvraag is gebleken dat uw relaas ongeloofwaardig is. Zelf bevestigt u tijdens het gehoor van 13 februari 2017 dat u Afghanistan in 2008 verliet omwille van de "algemene situatie" in het land (CGVS, p.9).

Ten tweede dient te worden gewezen op uw eigen gedrag, dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde tegensprekt. De informatie in het administratief dossier toont immers aan dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat u daar bovendien geruime tijd verbleven heeft. Uit de informatie die aan het administratief dossier toegevoegd werd, blijkt dat u op 14 februari 2015 naar Afghanistan terugreisde. U verklaart dat u daar negen maanden verbleven heeft. U woonde in Kunduz. Toen de Taliban Kunduz in september 2015 innamen, verhuisde u met uw familie naar Kabul, waar jullie in de wijk Karte Naw een tweede huis bezitten. U verbleef er bij uw familie, bezocht het Qargha-meer, ging naar een markt,... Gevraagd of u of uw familieleden persoonlijk werden gevisieerd in Kabul of Kunduz, blijkt dit geenszins het geval. U verwijst louter naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.4, 8).

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 13 februari 2017 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Gevraagd waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar uw leven in België. U zegt dat u hier al negen jaar woont en twee handelszaken heeft. Dit heeft geen betrekking op uw nood aan bescherming. Bovendien toont de vaststelling dat u recent negen maanden in Afghanistan verbleef aan dat u niet onlosmakelijk verbonden bent met België en betreffen dit slechts motieven van socio-economische aard.

Wat betreft uw zogezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.9), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om naar Afghanistan terug te reizen en er zeer geruime tijd te vertoeven. Alleszins relateert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Verder stelt u dat u de vader bent geworden van een kind in België, genaamd E.K. U legt hiervoor geen enkel bewijs neer. Bovendien geeft u zelf aan niet meer bij de moeder te wonen en uit uw relaas blijkt niet dat u zich veel om uw zoon dient te bekommeren. U zegt louter dat u uw zoon kan ontmoeten als u dat wil (CGVS, p.7). Bovendien kan nogmaals worden gewezen op uw langdurige verblijf in Afghanistan, wat de band tussen u en E.K. sterk relateert en op de eerdere verklaringen van de moeder van het kind, die op 30 december 2013 ten overstaan van de politie van Charleroi verklaard heeft dat u het vaderschap niet erkend heeft. Op 15 februari 2013 verklaarde de moeder van het kind ook dat u haar tijdens haar zwangerschap steeds vaker sloeg omdat u het kind niet wilde.

Geen van de door u ingeroepen motieven wettigen het behoud van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het Commissariaat-generaal is voorts van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent. U maakte uw middelbaar onderwijs af en studeerde nog enkele jaren in Pakistan. U behaalde er nog verschillende diploma's (IT, webdesign) (CGVS, p.5). U bent bovendien meertalig. Eerder verklaarde u zowel Pashtou, Farsi, Urdu, Engels, Russisch en een beetje Turks te spreken (verklaring van 24 augustus 2010, punt 8). Uw talenkennis kan een troef zijn bij een hervestiging in Kabul. Voorts geeft u aan zakenman te zijn. U begon een Afghaans restaurant in Brussel en heden zou u de eigenaar van twee winkels zijn (CGVS, p.6, 10). Verwacht mag worden dat uw neus voor zaken en uw bevologenheid ook in Kabul tot een succesvol project moeten kunnen leiden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie financieel draagkrachtig en zelfs vermogend is. Uw vader is een zakenman die goederen uit Dubai importeerde (CGVS, p.4). Hij is een stamhoofd en invloedrijk persoon. U zegt dat de mensen van de stam naar jullie huis kwamen en geld, rijst en andere zaken vroegen (CGVS, p.6). Uw grootvader financierde er de bouw van een moskee (CGVS, p.6). Uw moeder is familie van de huidige gouverneur van Kunduz. U ontmoette de man overigens tijdens uw verblijf in Kunduz (CGVS, p.3). Het huis dat op een van uw foto's staat en waarvan u zegt dat het dat van uw familie is (CGVS, p.6), bevestigt dat er geen sprake is van financiële zorgen. Dat uw familie ook een tweede verblijf heeft in Karte Naw in Kabul (CGVS, p.4), lijkt daar ook al op te wijzen. Voorts kan worden verwacht dat u zich kan vestigen in het huis van uw familie in Kabul. U hoeft zich daarbij geen zorgen te maken om hoge huurgelden. Kabul is u ook niet onbekend. U stelt dat u uit eten ging in Share Naw en de markt in Karte Naw bezocht (CGVS, p.8). Met enkele vrienden, waarvan één voor president Ghazni werkt, ging u ook op daguitstap naar Qargha op luttele afstand van Kabul stad (CGVS, p.6, 8). Voorts mag worden verondersteld dat u en uw familie in Kabul kunnen terugvallen op een netwerk van familieleden en vrienden. Dat u behalve de vriend die bij Ghani werkt geen andere personen in Kabul zou kennen (CGVS, p.8), is alleszins weinig geloofwaardig. Geconfronteerd met de vaststelling dat heel wat van uw Facebookvrienden in Kabul blijken te wonen, zegt u dat u vijfduizend digitale vrienden heeft maar dat u die mensen niet kent (CGVS, p.9). Dergelijke argumentatie is niet ernstig.

Uw opleidingsniveau, uw werkervaring en ondernemingszin, uw recente verblijf in Kabul, het feit dat uw familie welgesteld is, het feit ook dat u in Kabul over een eigen woning kan beschikken en het vermoeden dat u er een netwerk heeft, leiden tot de conclusie dat een hervestiging in Kabul in uw geval zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw verblijfskaart en Afghaans paspoort bevestigen uw identiteit die in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

"- Schending van artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van artikel 49/2 § 4 van de Vreemdelingenwet ;

Van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Na een korte theoretische toelichting voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht schendt, omdat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met de relevante feitelijke gegevens in zijn dossier.

Vooreerst voert hij aan dat de bestreden beslissing artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet schendt. Dit artikel bepaalt dat de Minister of zijn gemachtigde "onverwijld" aan de commissaris-generaal elk element in zijn bezit overmaakt dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen. Verzoeker wijst erop dat de Nederlandse Koninklijke Marechaussee op 29 november 2015 een schriftelijk verslag heeft opgesteld naar aanleiding van verzoekers terugkeer uit Afghanistan. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de commissaris-generaal slechts op 5 januari 2017 verzocht om een onderzoek te willen instellen naar een mogelijke intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker meent dat zijn integrale dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden overgemaakt aan de Raad, teneinde de reden hiervoor te achterhalen. Verzoeker wijst er immers op dat artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet bepaalde wettelijke verplichtingen oplegt aan de Minister en de commissaris-generaal.

Vervolgens meent verzoeker dat de commissaris-generaal naliet om verzoeker te vragen of hij beschikt over nieuwe elementen met betrekking tot zijn problemen – die in de bestreden beslissing als ongeloofwaardig worden beschouwd – maar ook of hij een nieuwe vrees voor vervolging heeft. Verzoeker vreest bij zijn terugkeer naar Afghanistan vervolgd te worden omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland. Hij zal immers als 'vreemdeling' geïdentificeerd worden door gewapende groeperingen die hem zullen vermoorden of gedwongen rekruteren. Hij verwijst hierbij naar zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview over een familielid dat op 13-jarige leeftijd gedwongen gerekruteerd werd door de taliban. Hij meent dat de taliban zijn familie kent en op de hoogte is van zijn verblijf in het buitenland, waardoor hij bij een terugkeer ook gedwongen rekrutering riskeert.

Verzoeker meent tevens dat de commissaris-generaal zijn imago in diskrediet tracht te brengen door te verwijzen naar zijn vroegere familiale problemen met zijn ex-partner, gebaseerd op zijn gerechtelijk dossier, die dateren van 2013. Verzoeker werd hierover reeds gehoord door de commissaris-generaal op 8 januari 2014, maar deze was volgens verzoeker 'klaarblijkelijk' niet van oordeel dat deze feiten gewichtig genoeg waren om zijn subsidiaire beschermingsstatus te herzien. Deze feiten zijn dan ook niet meer relevant bij de huidige beslissing ten aanzien van verzoeker. Hij wijst er verder op dat hij momenteel wel een persoonlijke band met zijn zoon aan het ontwikkelen is en dat hij deze zal erkennen zodra zijn ex-partner gescheiden is van haar echtgenoot.

Ten slotte voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Afghanistan blijf heeft gegeven van persoonlijk gedrag dat er op wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet. Hij merkt op dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een kortstondig verblijf bij zijn familie in Kunduz had gepland, maar dat hij na het uitbreken van het gewapend conflict besloot om zijn verblijf te verlengen om zijn familie te steunen en met hen naar Kabul vluchtte. Verzoeker keerde echter terug, ondanks de precare veiligheidssituatie, naar Kunduz omdat hij niet langer in Kabul kon verblijven.

Dat verzoeker niet vrij rondliep en deelnam aan het openbare leven in Kabul wijst op het grote onveiligheidsgevoel in hoofde van verzoeker tijdens zijn verblijf in Kabul. Kabul vormt dan ook geen veilig of redelijk intern vestigingsalternatief voor verzoeker.

De commissaris-generaal hechtte onvoldoende belang aan de lange duur van zijn verblijf in België en het feit dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd. Een kortstondige terugkeer naar Afghanistan kan dan ook geen voldoende en gewichtige basis zijn om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat hij vanuit de luchthaven van Schiphol en niet een Belgische luchthaven naar Afghanistan reisde louter omwille van de goedkopere ticketprijs.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- het verslag van de Nederlandse Koninklijke Marechaussee te Schiphol van 29 november 2015 (stuk 2);
- de vraag tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de commissaris-generaal van 5 januari 2017 (stuk 3);
- foto's van verzoeker en zijn zoontje (stukken 4-7).

De Raad merkt op dat stukken 2 en 3 zich reeds in het administratief dossier bevinden (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1).

2.1.3. In een aanvullende nota van 15 maart 2018 voegt de commissaris-generaal het "*COI Report Afghanistan: Security situation*" van EASO van december 2017.

2.2. De Raad beschikt inzake de bestreden beslissing over volheid van rechtsmacht. Hij onderwerpt het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en doet als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 51-2479/001, p. 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Verzoeker voert een schending aan van artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken niet 'onverwijld' elk element in zijn bezit heeft overgemaakt dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse Koninklijke Marechaussee te Schiphol op 29 november 2015 een schriftelijk verslag heeft opgesteld naar aanleiding van verzoekers terugkeer uit Afghanistan. Tevens blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een brief van 15 februari 2016 de commissaris-generaal stukken heeft doorgestuurd over verzoekers terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zoverre hij aanvoert dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet onverwijld aan de commissaris-generaal elk element in zijn bezit heeft overgemaakt dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet zou kunnen rechtvaardigen, daargelaten de vraag of dit een termijn van orde is. Op 5 januari 2017 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken vervolgens aan de commissaris-generaal om de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker in te trekken. Artikel 49/2, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat (i) de minister of zijn gemachtigde, gedurende het verblijf van beperkte duur van de vreemdeling, te allen tijde aan de commissaris-generaal kan vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan een vreemdeling werd toegekend, op te heffen of (ii) de minister of zijn gemachtigde, tijdens de eerste tien jaar van het verblijf van de vreemdeling, te rekenen vanaf de datum van de indiening van de asielaanvraag, te allen tijde aan de commissaris-generaal kan vragen de subsidiaire beschermingsstatus die aan de vreemdeling werd toegekend, in te trekken.. Gezien verzoeker op 22 juli 2008 zijn eerste asielaanvraag indiende, werd de termijn bepaald in artikel 49/2, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet overschreden.

De Raad ziet geen reden waarom verzoeker of de Raad toegang zou moeten krijgen tot verzoekers integrale dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bevoegd is om de subsidiaire beschermingsstatus op grond van het artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in te trekken. Omtrent de mogelijkheid tot intrekken door de commissaris-generaal *ratione temporis* kan dienstig worden verwezen naar de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Voormelde wet wijzigde onder andere artikel 49/2, § 4, van de Vreemdelingenwet en voegde artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet in. De Memorie van Toelichting stelt: *“Het is hier bovendien van belang te benadrukken dat het CGVS zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welke status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 12).

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet noch artikel 57/6, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet bevatten een beperking in de tijd om een subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. De commissaris-generaal was derhalve bevoegd om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in:

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015).

Inzake het ‘persoonlijke gedrag’ dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus tot gevolg heeft, stelt de Memorie van Toelichting: *“Ten tweede, moet het CGVS tevens de subsidiaire beschermingsstatus intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend. Artikel 57/6, 7° van de huidige wet voorzagt reeds in die verplichting.”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 26).

Het voormalig artikel 57/6, 7°, waarnaar de Memorie van Toelichting verwijst, bepaalde dat de commissaris-generaal bevoegd was: *“om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest”*.

Artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 19 van Richtlijn 2011/95/EU. De Memorie van Toelichting stelt: *“Dit nieuwe artikel, dat een nieuw artikel 55/5/1 in de wet invoegt, omvat alle hypothesen waarin het CGVS de subsidiaire bescherming volgens Richtlijn 2011/95/EU kan of moet intrekken”* (Parl. St., Kamer, 2014-2015, 54-1197/001, p. 25).

Artikel 19, tweede en derde lid, van deze richtlijn betreft de *“Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de subsidiaire beschermingsstatus”* en luidt als volgt:

“1. (...)

2. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen indien hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus was verleend, had moeten worden uitgesloten van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 17, lid 3.

3. De lidstaten trekken de subsidiaire beschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien:

a) hij, nadat hem de subsidiaire beschermingsstatus is verleend, op grond van artikel 17, leden 1 en 2, van subsidiaire bescherming uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. (...)”.

Artikel 19, derde lid, b), wordt omgezet in artikel 55/5/1, § 2, 2°, maar voegt daaraan toe *“of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt”*.

Artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet beoogt aldus de samenvoeging van artikel 19, derde lid, b) van de Richtlijn 2011/95/EU en (blijkens de Memorie van Toelichting) het artikel 57/6, 7°, van de Vreemdelingenwet zoals dit gold tot de wetswijzing ingevolge de voormelde wet van 10 augustus 2015.

Uit de Memorie van Toelichting inzake artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het persoonlijk gedrag een *ex tunc* benadering vergt:

“Het nieuwe artikel 55/5/1 van de wet bepaalt eveneens, zoals voor de vluchtelingenstatus, dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken als het gedrag van de persoon die subsidiaire bescherming geniet, er later op wijst dat hij ab initio geen vrees koestert en daardoor wordt bewezen dat de subsidiaire beschermingsstatus hem indertijd ten onrechte werd toegekend.” (Parl. St., Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 26).

De verwijzing naar de vrees die *ab initio* werd gekoesterd en de toekenning van de status *“indertijd”*, behelst een beoordeling *ex tunc* wanneer later overwogen wordt om de subsidiaire beschermingsstatus in trekken.

De bestreden beslissing stelt inzake het gedrag van verzoeker:

“Ten tweede dient te worden gewezen op uw eigen gedrag, dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde tegensprekt. De informatie in het administratief dossier toont immers aan dat u naar Afghanistan bent teruggekeerd en dat u daar bovendien geruime tijd verbleven heeft. Uit de informatie die aan het administratief dossier toegevoegd werd, blijkt dat u op 14 februari 2015 naar Afghanistan terugreisde. U verklaart dat u daar negen maanden verbleven heeft. U woonde in Kunduz. Toen de Taliban Kunduz in september 2015 innamen, verhuisde u met uw familie naar Kabul, waar jullie in de wijk Karte Naw een tweede huis bezitten. U verbleef er bij uw familie, bezocht het Qargha-meer, ging naar een markt,... Gevraagd of u of uw familieleden persoonlijk werden gevisieerd in Kabul of Kunduz, blijkt dit geenszins het geval. U verwijst louter naar de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.4, 8).”

De subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker werd ingetrokken omwille van zijn gedrag in 2015, nu uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat hij van 14 februari 2015 tot 24 november 2015 in Kunduz en Kabul, in Afghanistan heeft verbleven. De bestreden beslissing motiveert nergens dat verzoeker zich gedroeg op een wijze waaruit blijkt dat de subsidiaire beschermingsstatus hem *ab initio* en *“indertijd”* (in 2010) ten onrechte werd toegekend. Er staat wel dat het bestaan van een reëel risico op ernstige schade wordt tegensproken door verzoekers gedrag.

Derhalve kan de commissaris-generaal *in casu* op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet niet zijn overgegaan tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die op 26 oktober 2010 werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Wel kan de subsidiaire bescherming mogelijks worden opgeheven op basis van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 19, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat luidt als volgt:

“Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij beslissing van 26 oktober 2010 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, Kunduz en het destijds ontbreken van een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief. De commissaris-generaal motiveerde die beslissing toen als volgt: *“Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Afghanistan blijkt dat er in uw regio een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit het dorp Zakhel in de provincie Kunduz, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchterternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in uw regio van herkomst, de status van subsidiaire beschermingsstatus toegekend.”*

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker van 14 februari 2015 tot 24 november 2015 zonder problemen in Kunduz en Kabul, Afghanistan heeft verbleven. Niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, blijkt hieruit dat de omstandigheden op grond waarvan hem de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg moet worden opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert aan dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan een vrees voor vervolging heeft omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland. Hij riskeert voornamelijk gedwongen gerekruteerd of vermoord te worden door de taliban. Verzoeker slaagt er echter niet in om zijn vrees *in concreto* aannemelijk te maken. In het kader van zijn eerdere asielaanvragen werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en werd hem om deze reden de vluchtelingenstatus geweigerd. De Raad merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn CGVS-interview geen vrees voor vervolging door de taliban formuleerde.

Verzoeker merkt op dat hem niet werd gevraagd naar eventuele nieuwe elementen of een nieuwe vrees voor vervolging, doch het is aan verzoeker om alle elementen ter staving van zijn nood aan internationale bescherming zo spoedig mogelijk aan te reiken. Verzoeker werd tijdens het CGVS-interview bovendien gevraagd waarom hij zijn subsidiaire beschermingsstatus diende te behouden. Hierbij verwees hij louter naar zijn leven in België en de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 9). Dat verzoeker zijn vrees voor vervolging door de taliban pas in zijn verzoekschrift aanhaalt doet dan ook reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. Verzoeker brengt bovendien louter verklaringen bij. Verzoeker toont verder niet aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij omwille van zijn opvattingen een reëel risico op ernstige schade loopt.

De Raad herhaalt dat verzoeker van 14 februari 2015 tot 24 november 2015 zonder problemen in Afghanistan heeft verbleven, waar hij familie en vrienden bezocht, naar de markt en op restaurant ging, andere plaatsen bezocht, ... Uit verzoekers verklaringen kan geenszins blijken dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd werd in Kunduz of Kabul. Deze vaststellingen spreken dan ook verzoekers bewering tegen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurige afwezigheid anders gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoeker toont dan ook op geen enkele manier aan dat hij thans bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn langdurig verblijf in Europa een doelwit zal vormen voor de taliban of andere gewapende groeperingen, noch dat hij enigszins een reëel risico op ernstige schade zou lopen hierdoor.

Verzoekers gezinsband in België kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. In de bestreden beslissing werd immers terecht geoordeeld dat:

“Verder stelt u dat u de vader bent geworden van een kind in België, genaamd E.K. U legt hiervoor geen enkel bewijs neer. Bovendien geeft u zelf aan niet meer bij de moeder te wonen en uit uw relaas blijkt niet dat u zich veel om uw zoon dient te bekommeren. U zegt louter dat u uw zoon kan ontmoeten als u dat wil (CGVS, p.7). Bovendien kan nogmaals worden gewezen op uw langdurige verblijf in Afghanistan, wat de band tussen u en E.K. sterk relativeert en op de eerdere verklaringen van de moeder van het kind, die op 30 december 2013 ten overstaan van de politie van Charleroi verklaard heeft dat u het vaderschap niet erkend heeft. Op 15 februari 2013 verklaarde de moeder van het kind ook dat u haar tijdens haar zwangerschap steeds vaker sloeg omdat u het kind niet wilde.”

Verzoeker voert ten onrechte aan dat de informatie niet langer relevant zou zijn omdat hij naar aanleiding van deze feiten reeds een CGVS-interview heeft gehad bij de commissaris-generaal, en deze van oordeel was dat deze elementen geen intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigden. De Raad merkt echter op dat deze informatie zich in het administratief dossier bevindt en de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, er zich dus op mag beroepen bij de actuele beoordeling van verzoekers opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Wat de door verzoeker neergelegde foto's betreft, merkt de Raad op dat deze geen bewijs kunnen vormen van enige nood aan internationale bescherming ten opzichte van Afghanistan.

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. De Raad is van oordeel dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul.

Uit het *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van EASO november 2016 (Landeninformatie, stuk 19, nr. 6) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad. Dit blijkt overigens uit het gegeven dat verzoeker deze reis zelf heeft ondernomen (Landeninformatie, stuk 19, nr. 1).

Uit de voormelde grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de zogenoemde *“Anti Government Elements”* (AGE's) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”* doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in een aanvullende nota het “Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation” van EASO van december 2017 heeft toegevoegd, waarin voorgaande informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent. U maakte uw middelbaar onderwijs af en studeerde nog enkele jaren in Pakistan. U behaalde er nog verschillende diploma’s (IT, webdesign) (CGVS, p.5). U bent bovendien meertalig. Eerder verklaarde u zowel Pashtou, Farsi, Urdu, Engels, Russisch en een beetje Turks te spreken (verklaring van 24 augustus 2010, punt 8). Uw talenkennis kan een troef zijn bij een hervestiging in Kabul. Voorts geeft u aan zakenman te zijn. U begon een Afghaans restaurant in Brussel en heden zou u de eigenaar van twee winkels zijn (CGVS, p.6, 10). Verwacht mag worden dat uw neus voor zaken en uw bevoegenheid ook in Kabul tot een succesvol project moeten kunnen leiden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw familie financieel draagkrachtig en zelfs vermogend is. Uw vader is een zakenman die goederen uit Dubai importeerde (CGVS, p.4). Hij is een stamhoofd en invloedrijk persoon. U zegt dat de mensen van de stam naar jullie huis kwamen en geld, rijst en andere zaken vroegen (CGVS, p.6). Uw grootvader financierde er de bouw van een moskee (CGVS, p.6). Uw moeder is familie van de huidige gouverneur van Kunduz. U ontmoette de man overigens tijdens uw verblijf in Kunduz (CGVS, p.3). Het huis dat op een van uw foto’s staat en waarvan u zegt dat het dat van uw familie is (CGVS, p.6), bevestigt dat er geen sprake is van financiële zorgen. Dat uw familie ook een tweede verblijf heeft in Karte Naw in Kabul (CGVS, p.4), lijkt daar ook al op te wijzen. Voorts kan worden verwacht dat u zich kan vestigen in het huis van uw familie in Kabul. U hoeft zich daarbij geen zorgen te maken om hoge huurgelden. Kabul is u ook niet onbekend. U stelt dat u uit eten ging in Share Naw en de markt in Karte Naw bezocht (CGVS, p.8). Met enkele vrienden, waarvan één voor president Ghazni werkt, ging u ook op daguitstap naar Qargha op luttele afstand van Kabul stad (CGVS, p.6, 8). Voorts mag worden verondersteld dat u en uw familie in Kabul kunnen terugvallen op een netwerk van familieleden en vrienden. Dat u behalve de vriend die bij Ghani werkt geen andere personen in Kabul zou kennen (CGVS, p.8), is alleszins weinig geloofwaardig. Geconfronteerd met de vaststelling dat heel wat van uw Facebookvrienden in Kabul blijken te wonen, zegt u dat u vijfduizend digitale vrienden heeft maar dat u die mensen niet kent (CGVS, p.9). Dergelijke argumentatie is niet ernstig.”

In zoverre verzoeker verwijst naar zijn langdurige verblijf in België, wijst de Raad erop dat hoger reeds werd vastgesteld dat hij niet aantoonde dat hij hierom zou geviseerd worden of een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker erin geslaagd is probleemloos verschillende maanden in Kabul te verblijven en er een netwerk bezit. Verzoekers verweer dat Kabul niet veilig was en hij er niet vrij rondliep of deelnam aan het openbare leven klemmt met zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview dat hij met vrienden afsprak, naar de markt en op restaurant ging en Qargha bezocht (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 6, 8).

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij die erop wijzen dat hij zich niet zou kunnen vestigen in Kabul en hier zijn leven verder zou uitbouwen. Er mag dan ook van worden aangenomen dat verzoeker, die erin geslaagd is verschillende maanden probleemloos in Kabul te verblijven en in België twee handelszaken kan beheren, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

De Raad meent dan ook dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt.

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden opgeheven indien de omstandigheden op grond waarvan de beschermingsstatus aan de vreemdeling werd toegekend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Thans bestaat er een intern vestigingsalternatief bedoeld in artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet, met name Kabul. Uit wat voorafgaat blijkt evenzeer dat de verandering van omstandigheden, met name de mogelijkheid van een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat zich actueel een opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De subsidiaire beschermingsstatus van de verzoekende partij wordt opgeheven.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP